

תת"ע 3753/08/16 - מדינת ישראל נגד חטב עדי סעדי חטב עדי סעדי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 3753-08-16 מדינת ישראל נ' חטב עדי סעדי
תיק חיזוני: 52111168317

בפני	כבוד השופטת רות רז
נאשימים	מדינת ישראל
נגד	חטב עדי סעדי חטב עדי סעדי

החלטה

לפני בקשה הנאשם לחייב את המאשימה בתשלום הוצאות.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של אי ציות לTIMER 815 בכך שהחנה רכב באי תנועה המסומן על פני הדרך, בניגוד לתקנה 22 (א) לתקנות התעבורה.

בישיבה מיום 16.9.16 טען הנאשם כי מדובר בחניה בשטח חניה פרטית של דייר הבית, מקום המותר לחניה. ב"כ המאשימה ביקש לקבוע את הדיון לتزורת תביעה על מנת לבדוק את טיעוני הנאשם. באותו מועד מסר הנאשם לידי ב"כ המאשימה מסמכים התומכים בטענותיו.

בישיבה מיום 22.11.16 ביקשה המאשימה לחזור בה מכתב האישום ללא צו להוצאות לאור המסמכים שהוגשו לעיינה על ידי הנאשם וככתב האישום בוטל ללא צו להוצאות.

ביום 5.12.17 התקבלה בקשה הנאשם להשתתף הוצאות בשל ההוצאות, הטרחה והטרדה שנגרמו לו.

לאחר שיעינתי בבקשת ובדוח שרשם השוטר לא מצאתי מקום להיעתר לבקשת להשתתף הוצאות על המאשימה, מנימוקים כדלקמן :

סעיף 80(א) לחוק העונשין קובע שלוש משוכחות אותן על הנאשם לעבור על מנת שתקיים זכאות להוצאות.

הסעיף קובע תנאי סף לפיו הנאשם זוכה או האישום נגדו בוטל לפי סעיף 94(ב) לחסד"פ.

המשוכה השנייה הקבועה בסעיף הינה עלות הזכאות והן, כי לא היה יסוד להאשמה או כי מתקיימות נסיבות אחרות המצדיקות זאת. זכוי או ביטול כתב אישום אינו מKENה לכשעצמו זכות להוצאות אלא יש לבחון האם מתקיימות נסיבות המצדיקות זאת או שלא היה יסוד להגשת כתב אישום.

כאשר מתקיים אחד מתנאי הסף ומתקיימת עילית זכאות נתון שיקול הדעת לבית המשפט האם לפסק הוצאות.

במקרה שלפני, בוטל כתב האישום לפי סעיף 94(ב) לחס"פ ולפיין מתקיים תנאי סף לבחינת זכאות להוצאות לפי סעיף 80.

על בית המשפט לבחון האם קמה לנאים אחת מעילות זכאות הקבועות בסעיף.

פסק כי על בית המשפט לבחון את תשתית הריאות שהיתה בפני התביעה עבור להגשת כתב האישום על מנת להיווכח האם היה יסוד להאשמה. בית המשפט בוחן האם התביעה פעלה באופן סביר ובתום לב והאם על סמך החומר שהיה לפניו היה תובע סביר מגיש כתב אישום.

"אין די בכך שנוכחות כי נאים זוכה במשפטו. זכויו של נאים הוא תנאי מוקדם והכרחי אך אין הוא תנאי מספיק. שומה עליו על בית-המשפט להוסיף ולבודק את תשתית הריאות שהיתה בפני התביעה עבור להגשת כתב האישום לבית-המשפט, רק כך יוכל להגיע לכל מסקנה אם היה ואם לא היה יסוד להאשמה של פלוני בדיון פלילי ... במקרה שההתביעה נגעה בסביבות ובנסיבות ראייה, הכרוא לתביעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה גם אם בערבו של יום יצא נאים זכאי בדיינו... ואילו אם התביעה נגעה שלא בסביבות ולא בנסיבות ראייה, תישא המדינה בהוצאותיו של הנאים ותיאלץ לפצותו על מעצרו ועל מאסרו...המושג 'לא היה יסוד לאשמה' מציר מצב קיצוני של אי-נסיבות בולטות, וגם אם אמרנו כי המושג לא היה יסוד' פורש עצמו לא אף על מקרים קיצוניים שבהם לא היה כל יסוד להאשמה אלא גם על סוגים מקרים שבהם יסוד ההאשמה הוא יסוד רזוע... גם אז לא נוכל להרחק לכת רב מכך.." (ע"פ 4466/98 ראמי דבש נ' מדינת ישראל).

"על בית המשפט לבדוק את שיקול דעתה של התביעה עבור להגשת כתב האישום נגד אותו נאים, ורק אם "ימצא" שמלכתחילה לא היה מקום להעמיד את הנאים לדין, וזאת או מפני שהעובדות הנטענות אין מהוות עבירה מבחינה משפטית, או מפני שהיא ברור מראש שחומר הריאות שבידי התביעה לא יספק להשתת הרשעה בפלילים, יהיה מקום לפסק הוצאות ופיצוי לנאים על פי סעיף 80(א) הנ"ל. (ע"פ 1524/93 מיכאלשויל בנימי נ' מדינת ישראל).

לאחר שעינתי בדו"ח שרשם השוטר מצאתי כי לא קמה לנאים עילית זכאות מכוח "העדר יסוד להאשמה". הגשת כתב האישום עומדת בבדיקה הנסיבות שנקבע בעניין דבש. אני סבורה כי תובע סביר היה מגיש את כתב האישום לבית המשפט שכן הריאות הנמצאות בתיק החקירה מעולות חשד סביר נגד הנאים לביצוע עבירה של חניה במקום אסור.

על פי הנسبות שיפורט השוטר בדו"ח התקבלה תלונה של דין בחניון של בניין על כן שרכב חונה באירוע הנמצא

בחניון. השוטר הגיע למקום והבחן ברכב אשר חונה על אי התנועה המסומן על פני הכביש.

משצין השוטר כי הגיע למקום חניתת הרכב והבחן כי הרכב חונה במקום המסומן/cai תנועה, יש לראות בכך יסוד סביר להגשת כתב האישום לבית המשפט.

המיאה נגעה בהגינות בהסכם לביטול כתב האישום מיד לאחר שהנאשם הציג בפניו מסמכים המעידים על כך שהמדובר בשטח חניה פרטי. אין בהסכם זו כדי להצביע על היעדר יסוד להאשמה בעת הגשת כתב האישום.

לא מצאתי כי לנאים קמה עילית זכאות מכוח "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". ההחלטה התקיימה לקיום של נסיבות אחרות מטעמי צדק, נסיבות בהן נגרם עוול לנאים, כאשר נאים הועמד לדין תוך עלייה שווה, אשר נגרמו לנאים סבל ונזק משמעותי או במקרה של זיכוי מוחלט.

"במקום שבית-המשפט סבר כי התנהגות התביעה הייתה התנהגות רואיה ורצואה, ניתן לומר זה משקל לשיללת חייבה של המדינה בפיזיו ובשפוי הנאים. כך, למשל, מקום שהتبיעה שקרה מחדש את עמדתה והחליטה לחזור בה מן האישום, נפסק כי אין לחיבת הבוצאות גם שלא חל שינוי בנסיבות; טעם הדבר: יש לעודד את התביעה, ולא לרופות את ידיה, לשקל מחדש המשך ניהולו של הlixir הפלילי, ועל דרך זו להקטין את הנזק והטרחה העולמים לבוא על הנאשם" (ע"פ 4466/98 האמור).

המיאה הודיעה על חזרה מאישום עוד לפני הקביעת הティק לשמייעת ראיות באופן שהנאשם הוטר לבית המשפט לדין אחד בלבד. המיאה בדקה מיד את טענות הנאים וחזרה בה מכתב האישום. יש לראות בכך התנהגות רואיה של התביעה הבאה לצמצם עד למינימום את נזקו של הנאים.

לבית המשפט נתנו שיקול דעת האם לפ██וק הוצאות, וזה המשוכה השלישית שעל הנאים לעבור. "מקום בו נתקיים אחד מתנאי- הסף, וכן התקיימה עילית זכאות", רשיי בית המשפט לצוות על אוצר המדינה לשלם לנאים הוצאות הגנתנו ופיצוי על מעצרו או מאסר". ה蒂קה "רשיי" מקפלת בתוכה שיקול דעת של בית המשפט. נראה לי, כי שיקולים כלליים של מדיניות משפטית, שאינם מיוחדים ל מקרה של הנאים, ראויים להישקל בשלב זה....או השיקול שלא לרופות את ידי התביעה מלבחן מחדש את המשך ניהולו של הlixir הפלילי עשויים להיות רלוונטיים כאן" (ע"פ 303/02 דריש חמדן ב' מדינת ישראל).

סוף דבר, לא מצאתי כי מתקיימות לפני עילות המזוכות את הנאים בהוצאות. מצאתי קיומו של יסוד להאשמה של הנאים, התנהגותה של התביעה הייתה הוגנת וסבירה, טענותיו של הנאים נבדקו באופן מיידי, לא הייתה התמשכות הליך ולא נגרם לנאים נזק חריג.

לפיכך, התביעה נדחית.

המציאות מעביר את ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, י"א טבת תשע"ז, 09 ינואר 2017, בהעדך
הצדדים.